

TRIPPELHJORT MED BONUSGRIS

Tekst og foto KÅRE VIDAR PEDERSEN

Heller ikke på drivjakt i Polen har man noen garanti for skuddsjanser, men du skal være rimelig uheldig om du ikke ser dyr. Og er du litt ekstra heldig, kan det fort skje at du kanskje går tom for skudd!

HELDIGGRIS: Artikkelforfatteren fikk to voksne hanngriser på seg og misbrakte ikke muligheten til en rykende double.

Like snøfattig som gamlelandet fremstår den polske landsbygda sørvest for Szczecin både grå og sliten en tidlig desembermorgen. Knappe tre-fire mil med flate og enorme jordbruksarealer unna er grensa mot Tyskland. Områdene rundt Przegonia er kjent for gode bestander av villsvin og kanskje vel så mye hjort.

Det er derfor ikke til å unnså at stemningen og forventningene hos en gruppe norske jegere er skyhøye, og gjør sitt til at ingen har problemer med å holde temperaturen oppe da vi i grålysningen møter opp hos den lokale jaktklubben.

Et titalls drivere, samt like mange hunder av ymse slag gleder seg også tydeligvis til å komme i gang. Mange av bikkjene har tydeligvis vært med før, de gneldrer og pistrer, drar i båndet og småkrangler, mens eierne snakker høylytt om jakt og røyker så skodda står.

Dagens jaktleder informerer om hva som er tillatt vilt, repeterer og understreker

reglene for sikker og trygg jakt; ikke lov å skyte nærmere enn ti meters vinkelavvik mot nabopostene (!), ikke lov å skyte mot hjort inne i drevet, samt ikke lenger enn 40 meter på villsvin inne i drevet.

Hvis ikke terrenget er så kupert at man har trygg bakgrunn, uansett vil avvik fra re-

Etter sorg følger glede, sies det, og en god drivjakt er som nevnt mest fylt av glede uansett hvor gode eller dårlige poster man trekker i jakta og livets tombola. Men mitt gylne øyeblikk lar vente på seg til tross for en og annen slenger av både villsvin og hjort velger å legge veien forbi.

glene samt uforsiktig opptreden med våpen umiddelbart bli straffet ved bortvisning og utestengelse fra videre jakt.

Og så strengt må det være når så mange jegere, drivere og jakthunder er i aksjon på et relativt lite område!

DEN OMSTRIDTE BAKPOSTEN

Det første drevet er kanskje i minste laget, nærmest en forsmak på det neste, hvor det da også blir vesentlig mer action. Knappt har drevkjeden startet før det begynner å smelle i motsatt side. Relativt heftig ildgivning avslører opplagret jaktlyst, mye vilt og at driverne vet hva de gjør. Det smeller mer eller mindre over hele rekka der borte, og det virker på ingen måte som om det er noen som er direkte plaget av skytevegving!

Unge Hjelmeland får skikkelig fyr i tuten og belønnes i alle fall med dagens og hans første villsvinfall. Hans Kristian valgte Aimpoint på rifla i dag og angrer nok en smule på at den ikke ble toppet med kikkertsikte i stedet, da 10-12 hjorter passerer over et jorde på gode hundre meter. Likevel blir det godkjent åpning også for ham, en praktfull double på hind og kalv er resultatet.

Når det skjer såpass mye i motsatt side av området som drives av, og man tilsynelatende nærmest er overlatt til seg, er det lett å miste fokus i takt med dalende motivasjon.

KJEMPESJANSE: Sugga som vanlig i teten, samt to årsunger og en liten råne lurende bakerst. Det lønner seg å sende kvinner og barn i krigen først!

Og det er dumt! Særlig når en tidligere har erfart at nettopp strategisk plasserte bakposter kan vise seg å være svært så giftige. Men det betinger at man som jeger makter å holde konsentrasjonen oppe, selv om tildelt post ser rimelig håpløs ut og det skjer lite eller ingen ting under første del av drevet.

Ikke før jeg begynner å vente på signal om at drevet er slutt, oppfattes en bevegelse i ytre, venstre øyekrok. Først bare en bevegelse i hoftehøyt fjorgammelt gress helt nede ved trerekka som deler beitemark og storskog, kan det være en hund som leter etter eieren sin?

Men bevegelsen følger langsetter jordet før lodne ører på toppen av et storvokst, buskete hode vinkler ut i åpent lende og holder stø kurs rett imot bakposten min. Avsikrer og legger rifla til skuldra, tar ingen sjanser på å vente så åpent som jeg står. Trådkorset plasseres midt i mellom øynene og følger den innkomne kolossen som holder strak kollisjonskurs.

Først på haglehold viker griseknoen ør-

lite mot høyre og pekefingeren får beskjed om å krøke seg akkurat nok rundt avtrekkeren til å sette i gang en for villsvinet fatal kjedereaksjon. Resultatet er at 9,3 kula slår inn i like bak, og litt under det ene griseøret, og da blir det øyeblikkelig og total kollaps i sikringsboksen.

Neste drevet inneholder mest rådyr og Åsmund nøler ikke med å knekke to, og lar det tredje fortsette under sterk tvil. Et par-tre mindre griser tar også kvelden, samt en rev som kuter for livet. Men til ingen nytte.

Nesten i hvert eneste drev kommer det rev, såpass mange at den polske revebestanden uten tvil må være veldig stor.

GRISEFLAKS

Alle har vi nok egentlig ønske om å få muligheten til mere gris, ikke minst gutta fra Kvinnherad som har så stor hjortebestand å jakte på i hjemkommunen sin. Så siste dagen blir vi fraktet til et område noe lenger unna hotellet, hvor det erfaringsmessig altså skal være enda mer gris.

Og det er det så absolutt, og selv om været virkelig har bestemt seg for å være riktig ufyselig, auker det på med grisefall utover dagen, mens regnet omsider løyer og det blir riktig så trivelig. Ørjan Kjerland bokstavelig talt flesker til med et skudd det virkelig lukter svidd av; ei grisediger enslig purke setter lengste beinet føre og passerer skogsbilveien i hoggane galopp, men sørlendingen vet å henge med i svingen.

Det står en sky av vann i fra den dyvåte raggen der innslaget tegner midt i bogen, men til tross for en slik klokkeklar treff, fortsetter fremdriften gode 70-80 meter før den ville flukten stopper med et brak. Den velvoksne grisen har nok fått et skikkelig anfall av svimmelhet og koordineringsevne, og butter til slutt pannebrasken bokstavelig talt rett i en solid furulegg.

Som vanlig er noen i gruppa heldigere enn andre med å få dyr på seg, slik er bare drivjaktas sjel og skjebne. Og noen har en bedre dag, rent skytemessig enn andre, mens andre kanskje ikke helt er på hugget

HJORTESKYTTER: Geir Konrad Moen har nok av hjort hjemme i Isfjorden, men nøler ikke når en fin hjortebukk passerer på skuddhold.

FØRSEREISGUTT: Andreas Hjelmeland har skutt sitt første villsvin og tradisjonen tro, må han døpes med grisens blod i jaktguden St. Hubertus sin rette ånd.

JAKTLAGET: (Fra v.): Peter Svenske, Jan Egil Såberg, Ove Larsen, Jan Flatebø, Øivind Vik, Audun Lund Eik, Ørjan Kjerland, Geir Konrad Moen, guiden Natalie, Ole Egil Andreassen, Endre Velken. (Foran.fra v.): Sigurd Hjelmeland, Åsmund Hjelmeland og Andreas Hjelmeland.

akkurat når det gjelder som mest. Men det er også noe av sjarmen med drivjakt, det å kunne glede seg over andres lykke og ikke minst unne andre kameraters glede over egne tabber og bommerter! Samtidig som de naturligvis også må tåle å bli en smule mobbet tilbake!

Minst et par skikkelig store galter makter på mirakuløs måte å lure seg tilbake og ut mellom driverne, akkurat slik som store griser må gjøre for å leve lenge nok til å bli så store. Men bare det å vite at de finnes, at de er der inne og kanskje, kanskje får man en mulighet på en slik traktor en gang. Hvis St.Hubertus vil!

Og det gjør jaktguden før eller siden, når du har dagen, er på hugget og alt det andre også stemmer. Akkurat da, når det gylne øyeblikket kommer, har man mangfold igjen for alle timer man har tilbrakt i skogen. Og ikke minst på skytebanen!

Så slikt sett er det kanskje ikke så mange som er bedre forberedt enn Åsmund Hjelmeland når hans gylne øyeblikk under denne turen brått og uannmeldt sprenger seg tilbake og mellom driverne.

Et visst forvarsel er nok mulig å ane da driverne med forhøyet skrik og skrål fortvilet forsøker å stoppe hjorteflokkens desperate flukt, tilbake og ut av drevet. Men når 12-15 hjortebukker formelig flyr ut av plantefeltet snaue 30 meter foran Åsmund, bør man ha noen tusen skudd, både på bane og

jakt bak seg, for å takle situasjonen.

Første bukkens vanvittige hopp følges i kikkertsiktet og skudd går presis i nedslaget, knall og fall konstatert før nestemann får samme omsorgsfulle behandling, men fortsetter noen titalls meter før ferden tar slutt. Den tredje bukken er en luring og kaster tilbake i tetta, men den fjerde er for sen og får magasinets siste skudd. Kan hende går det også noen avlivingskudd i samme slengen, men hvem ville vel ikke ha behov for magasinpåfyll under en slik adrenalinispregende seanse?!

Den polske guiden er bokstavelig talt i skyene og når en forskremt kråke flakser over åstedet, skriker han opphisset; «shoot».

Etter at fjørgufsen har lagt seg til hvile, er polakken nærmest på gråten, jaggu kan norske jegere skyte, ja!

MITT GYLNE ØYEBLIKK

En god drivjakt er som nevnt mest fylt av glede uansett hvor gode eller dårlige poster man trekker i jakta og livets tombola. Men mitt gylne øyeblikk lar vente på seg til tross for en og annen slenger av både villsvin og hjort velger å legge veien forbi.

Ikke før i siste drevet skjer det noe virkelig minneverdig og verdt å skrive hjem om. Post nummer 13 kan jo være en smule tvilsom, men jeg velger å tro det beste, selv om jeg frykter det verste. Plassert midt på et digert jorde, men med en tarm av tettvokste kjerr

og villvin som forbindelse og forlokkende skjul under en eventuell flukt til skogområdet i vest, virker det jo slett ikke så ueffent.

Den polske jaktlederen puffer i hvert fall svært optimistisk på en hjemmesnekra rullings, peker og gestikulerer med hevede øyebryn og voldsomme grimaser, tydelig innstilt på at her må det skje noe. Så sikker at han avslutter med to tommer opp.

Knappt har drevrekka satt seg i bevegelse, før det er rene krigen over i andre siden av drevområdet. Gris eller hjort? Spiller egentlig ingen rolle, for her står det en ganske så skytesugen nordmann, må bare innrømme det.

Så, mens jeg ser til høyre, ser polakken til venstre og prikker meg på skuldra; stor, svart gris bryter ut av tetta og løper for livet over våt pløksle. Synet av den velvoksne svinepelsen øker både pulsen og blodtrykket, men ikke merkbart mer enn nødvendig. Sånn passe tenning er et uttrykk som passer like bra til sport som til jakttskyting.

Mauser'n føres til skuldra, mens oppspenningen aktiveres under veis, kikkertsiktet fylles av beksvart griseragg når korset føres inn, igjennom og forbi grisen. Ubevisst kalkulerer hjernebarken at 10-15 centimeter er nok i forhold til målets fart og skuddavstand.

Likevel må det bare innrømmes at forbauselse nok er den riktige beskrivelsen i det skuddet går og grisen bare klapper fullsten-

HORNBLÅSER: Alle polske jaktklubber med respekt for seg selv, har en dyktig jeger med seg som kan traktere jakthornet.

dig sammen. Noen prøvende bakbensspark, før det blir helt stille der ute i leirehavet.

Nok en gang er polakkens prikkende pekefinger framme og forventer reaksjon, joda ny gris er på gang, men nå i full sprint mellom ospekjerr og bråte på høyre side. Men avstanden er vesentlig kortere, såpass kort at grisen aner at noe forferdelig farlig og absolutt ikke helsebringende er faretruede nært.

Heller ikke denne grisen er liten, kaster rundt og sparker i fra med velutviklet lår-muskulatur og vilje til et fortsatt fritt liv. Men det er kul umulig å løpe fra et moderne prosjektil, selv om kaliberet er i nedre delen

av hastighetsskalaen og noen definerer 9,3 som en bombekaster.

Men treffer du, så eksploderer jo også en slik granat, og med 18 grams kule smeller det skikkelig.

To fine galter og altså en ekte double i løpet av 30 sekunder, er jo verdt å huske.

Ved samling etter avsluttet drev, viser det seg at Jan Egil har felt turens desidert største hjortebukk, en vakker 14-takker som nok får en hedersplass i den ivrige jegerens storstue. ■

MYLLA JAKTREISER

Siden han reiste utenlands for første gang i 1993, har Vegard Eriksen vært på et hundretalls reiser og ekspedisjoner på alle jordas kontinenter, både som deltaker og ekspedisjonsleder.

Få andre norske jaktreisearrangører kan vise til et så vidt erfaringsgrunnlag. Han har bl.a. fisket og jaktet med indianere i Nord- og Sør-Amerika, med ekskimoene på Grønland, lært å spore av buskmenn i Afrika, jaktet med arabere i Tunisia og lært overlevelsesteknikker i ekstrem kulde i Sibir. Etter over 20 år i bransjen har Eriksen et svært bredt kontaktnett rundt omkring på stort sett alle kontinenter. Hans samboer Chudzika er forøvrig fra Polen og det skader selvfølgelig ikke at hun også er jeger, fotograf og lidenskapelig friluftsmenneske. Hun jobber nå til daglig på kontoret i Mylla jaktreiser og snakker i tillegg til morsmålet, tysk, engelsk og kan kommunisere på spansk og norsk.

Se mer info på: www.mylla.no og www.trofejakt.no

På side 88 gir Jegers viltkokk Charlotte Mohn Gaustad deg oppskriften på villsvinsnitzel. Vinene som hører til finner du på side 90.